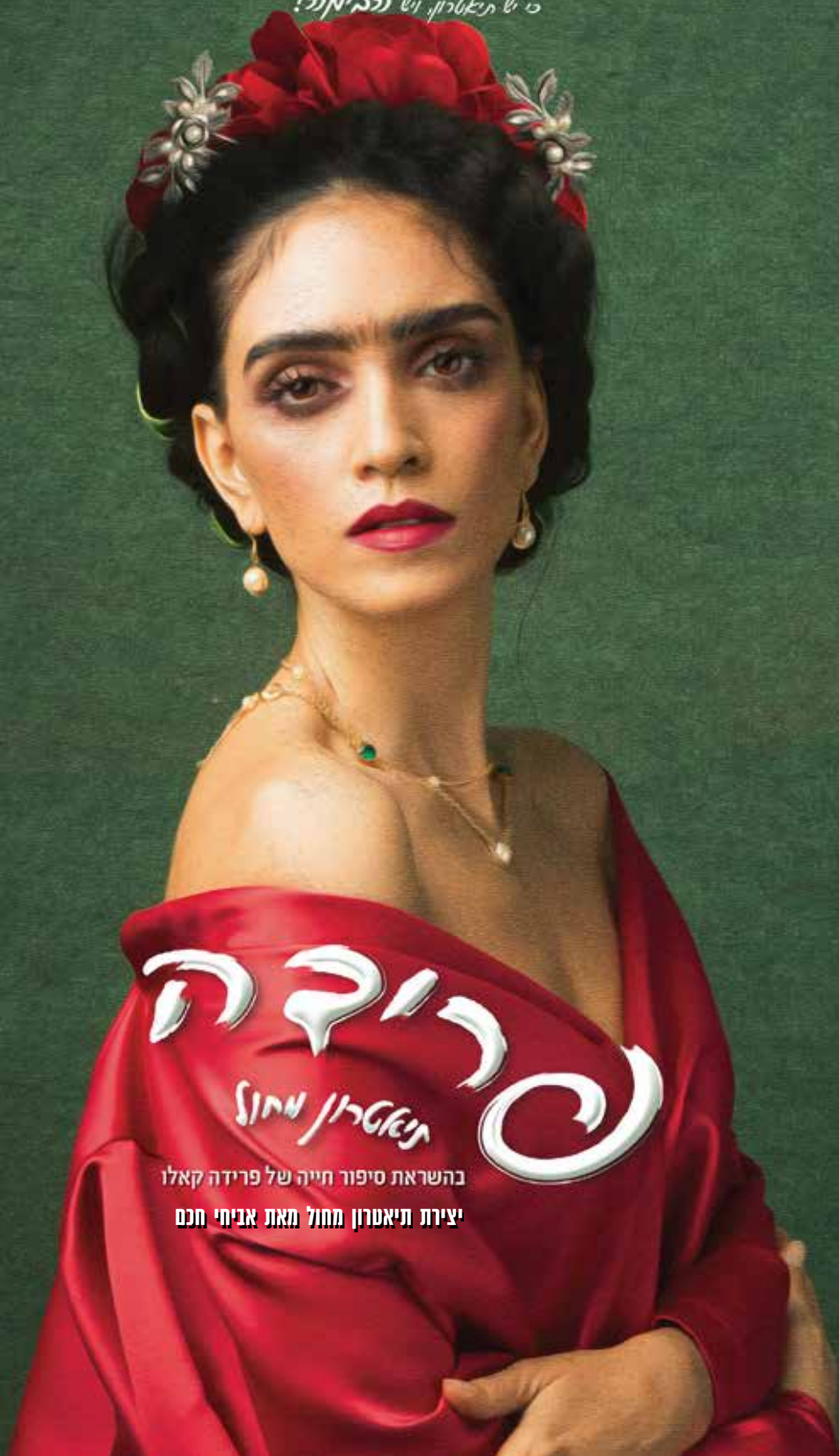

הבימה
התיאטרון הלאומי
ט. ל. תיאטרון ויל. רביקה!

רביקה

תיאטרון מחול

בהשראת סיפור חייה של פרידה קאלו
יצירת תיאטרון מחול מאת אביחי חכם

פרידה

יצירתו של אביחי חכם

בימוי וכוריאוגרפיה: אביחי חכם
דרמטורגיה: משה קפטן
עיצוב פס קול: מירי לזר
מוסיקה מקורית: ג'וני גולדשטיין
עיצוב תפאורה: ערן עצמון
עיצוב תלבושות: גילי אלגבי
עיצוב תאורה: קרן גרנק

מנהלת חדר חזרות: דנה שובל
פלמנקו: מיכל נתן
עיצוב פיאות: אסנת שגיא
הקלטות: אריק אביגדור
ליטוש פלמנקו: תמר אלנאי

המשתתפים:
לירז צ'רכי
רות אהרוני
רוני אוזן
אסף גולדשטיין
הראל ג'רזוטסי
רוס מוגרלי
יגאל משינסקי
הראל קיי
לירון קיכלר
אדר ריקליס

מנהלת הפקה: מור אמסלם

**תודה לסנו - משפחת לנדסברג
על הסיוע בהפקת ההצגה
ועל תמיכתם הנאמנה
בתיאטרון הלאומי הבימה**

"אני אקווה שהסוף יהיה אצל אחיה...
ואני אקווה שאלהים לא אחזיר"
פרידה קאלו 1954

האחלה

במהלך חייה התפרסמה פרידה קאלו כאשתו של הצייר הנודע דייגו ריברה. במקסיקו, מולדתה, זכתה ברבות הימים להכרה כאישיות ססגונית ויוצאת דופן וכאישה אמיצה בעלת סיפור חיים ייחודי וטרגי. תיוגה הכפול - כרעייתו של ריברה וכ"דמות מעניינת" - האפיל על זהותה כאמנית חשובה ומקורית. שנים רבות הסתתרה קאלו מאחורי מסכות רבות, ואהבה להציג תדמית כאשתו הקטנה של ריברה הגדול וכציירת חובבנית ונאיבית. אולם מתחת לחזות המרהיבה, הסתתרה אישיות מורכבת בהרבה. חבריה הקרובים נהגו לכנותה "המסתירה הגדולה".

יצירה זו לתיאטרון ומחול עוקבת אחר סיפור חייה של האמנית הייחודית הזו, ומציגה תחנות בולטות בחייה הקצרים.

**תודה לרשת האופנה
"העין השלישית"
ביוזמתו ובסיועו של גיל אלגבי**

הצגה ראשונה: 28 במאי, 2017,
אולם ברטנוב
משך הצגה: שעה ו-5 דקות,
ללא הפסקה

עריכת תכניה: רמי סמו
צילום בחזרות: אור דנון
עיצוב גרפי: 99סטודיו
איור כרזת הצגה: דביר כחלון
עיצוב פוסטר: פאר לין CREATIVE

קטעים מתוך יומנה של פרידה קאלו
לקוחים מהספר "פרידה קאלו - יומן
אמנות חיים". הוצאת מודן, 2003.
תרגום: יורם מלצר

Frida

By Avichai Hacham

Director & Choreographer:

Avichai Hacham

Dramaturg:

Moshe Kepten

Music Editor:

Miri Lazar

Music by Johnny Goldstein

Set Designed by Eran Atzmon

Lighting Designed by Keren Granek

Costumes Designed by Gili Algabi

Rehearsal Room Manager:

Dana Shoval

Flamenco:

Mijal Natan

Wig Design:

Osnat Sagie

Choreographer Assistant:

Tamar Ilnai

The Cast:

Liraz Charhi

Asaf goldstien

Ruth Aharony

Roni Uzan

Harel Grazutis

Ross Mogerley

Yigal mashinsky

Harel Kay

Liron Kichler

Adar riklis

Production Manager:

Mor Amsalem

The Play

Frida Kahlo was known during her lifetime as famous painter Diego Rivera's wife. In Mexico, her homeland, she was recognized as a colorful & extraordinary person, as well as a brave woman with a unique and tragic life story. The fact that she was known as Rivera's wife and a "colorful figure" overshadowed her being an important and original artist. For many years Kahlo had hidden behind many masks and liked to portray herself as Rivera's little wife and a naive amateur painter. But beneath the spectacular facade, a much more complex personality was hidden. Her close friends used to call her "the great pretender".

This work of theater and dance follows the story of this unique artist, shedding light on key events that occurred during her short life.

Opening: 28 may 2017, The Bertonov theatre
Length: 1 hour & 5 minutes with no interval

Program editor: Rami Semo

Rehearsal Photos: Or Danon

Program graphic design: Nutelstudio

פרידה קאלו 1954 - 1907: חייו וזיכרה

1907 מגדלנה כרמן פרידה קאלו קלדרון נולדה ב-6 ביולי, בתם השלישית של מתילדה קלדרון דה קאלו המקסיקנית וילהלם קאלו הגרמני, בקוויאקאן, פרבר של מקסיקו סיטי. היא עתידה לשנות את תאריך לידתה ל-7 ביולי 1910.

1913 פרידה לוקה בשיתוק ילדים, שמותיר את כף רגלה הימית מעוקמת מעט. היא לומדת בבית הספר היסודי 'קולחיו אלמאן' במקסיקו סיטי.

1922 כאחת מבין 35 תלמידות בלבד, מתוך כאלפיים תלמידים, היא לומדת ב'אסקואלה נסיונל פרפרטוריה' מתוך כוונה להמשיך בלימודי רפואה באוניברסיטה. היא מגלה הערצה לדייגו ריברה העובד בבית ספרה על הפרסקו 'הבריאה'. ריברה וקאלו עתידים לטפח מיתוס לפיו כבר בשלב זה משאת נפשה של קאלו הייתה ללדת בן לריברה.

1925 ב-17 בספטמבר, בדרך חזרה מבית הספר יחד עם חברה אלחנדרו גומס אריאס, היא נפצעת קשה בעת שחשמלית מתנגשת באוטובוס בו נסעה, ומוט מפלח את ביטנה ואגנה. התאונה גרמה לה לשברים קשים באגן ובגב. פרידה מאושפזת למשך חודש בבית החולים של 'הצלב האדום' ומתחילה לצייר בתקופת החלמתה. הכשרתה האמנותית הקודמת היחידה הסתכמה בקומץ שיעורי רישום אצל הדפס פרננדו פרננדס שהסטודיו שלו שכן בסמוך לבית ספרה.

1928 פרידה מצטרפת למפלגה הקומוניסטית של מקסיקו (PCM) ופוגשת בדייגו ריברה בשנית. השניים מתאהבים. בפרסקו 'בלדה למהפכה', אותו הוא מצייר במשך משרד החינוך, הוא מציג אותה לבושה בחולצה אדומה עם כוכב על החזה, כשהיא מחלקת כלי נשק למהפכנים.

1929 ב-21 באוגוסט, פרידה קאלו ודייגו ריברה (1886 - 1957) נישאים. בני הזוג מתגוררים בתחילה בדירה במרכז מקסיקו סיטי, ולאחר מכן, במקביל לעבודתו של ריברה על ציור קיר מוזמון, הם מתגוררים בקוארנאוואקה. קאלו פורשת מהמפלגה הקומוניסטית לאחר שריברה מגורש ממנה.

1930 הריונה הראשון של פרידה קאלו מופסק בתחילת השנה. ריברה מקבל הזמנות לציורי קיר בארה"ב, ובנובמבר עוקרים השניים לסן פרנסיסקו.

1931 פרידה קאלו פוגשת את ד"ר ליאו אלסר. הוא עתיד להפוך ליועץ הרפואי הקרוב ביותר שלה עד ליום מותה. הן הכאבו והן העיוות בכף רגלה הימנית גוברים. ביולי חוזרים בני הזוג לביקור מולדת קצר במקסיקו.

1932 באפריל עוברים בני הזוג להתגורר בדטרויט, שם קיבל ריברה הזמנה נוספת. בחלוף שלושה וחצי חודשים, מסתיים הריונה השני של פרידה קאלו ב-4 ביולי בהפלה טבעית בבית החולים על שם הנרי פורד. ב-15 בספטמבר, מתה אמה של האמנית.

1933 במארס עוברים בני הזוג לניו יורק, שם מצייר ריברה ציור קיר ב'מרכז ווקפלר'. הם חוזרים למקסיקו בסוף השנה ועוברים לבית חדש בסן אנחל.

1935 דייגו ריברה מנהל רומן סודי עם כריסטינה, אחותה הצעירה של פרידה. קאלו עוזבת את הבית בסן אנחל למספר חודשים ושוכרת דירה משלה. היא נפגשת עם הפסל האמריקאי איסאמו נוגוצ'י ומנהלת עמו רומן. היא נוסעת לניו יורק בחברת כמה מיידותיה.

פרידה קאלו בת ארבע

פרידה קאלו בת 6 - צולם ע"י אביה

פרידה קאלו בת 18

1936 אחרי שהיא חוזרת לבית המשותף, עוברת פרידה ניתוח שלישי ברגלה. היא מעורבת בצורה פעילה בתמיכה ברפובליקנים הספרדים בוועדת סולידריות המוקמת עם פרוץ המלחמה.

1937 ליאון טרוצקי ורעייתו נטליה סדובה מגיעים למקסיקו ב-9 בינואר. פרידה קאלו מעמידה לרשותם את הבית הכחול בקוויאקאן. רומן קצר מתפתח בין קאלו לבין טרוצקי.

1938 תערוכת היחיד הראשונה של פרידה קאלו מתקיימת באוקטובר-נובמבר בגלריה של ג'וליון לוי בניו יורק. היא זוכה להצלחה עצומה. היא מנהלת פרשיית אהבים עם הצלם ניקולס מוריי.

1939 פרידה נוסעת לפריס, שם היא מציגה את עבודותיה בגלריית Renou & Colle במארס ונפגשת עם הציירים הסוריאליסטים. לאחר שיבתה למקסיקו, היא חוזרת להתגורר בבית המשפחה בקוויאקאן. בסוף השנה, פרידה קאלו ודייגו ריברה מתגרשים.

1940 בספטמבר, היא נוסעת לסן פרנסיסקו כדי לעבור טיפול אצל ד"ר אלסר. ב-8 בדצמבר, ריברה וקאלו נישאים בשנית.

1941 ב-14 באפריל נפטר אביה מהתקף לב. מעתה ואילך מתגוררים בני הזוג בבית הכחול בקוויאקאן. דייגו ריברה ממשיך להשתמש בבית בסן אנחל בתור סטודיו. קאלו רוכשת ספרים בנושאים הקשורים למוצאה היהודי ומתעניינת בשואה ובאינקוויזיציה.

1942 פרידה מתחילה לכתוב יומן. היא מתמנה לחברה ב'סמינריו דה קולטורה מחיקאנה'.

1943 היא מתמנה למרצה בבית הספר לאמנות 'לה אסמרלדה', לאחר חודשים ספורים, בריאותה הרופפת מאלצת אותה להעביר את שיעוריה בביתה בקוויאקאן.

1946 פרידה מקבלת פרס לאומי ממשרד החינוך על תמונתה 'משה'. היא נוסעת לניו יורק כדי לעבור

ניתוח בעמוד השדרה ומנהלת רומן ממושך עם הצייר הספרדי חוזה ברטולי שלחם במלחמת האזרחים. קאלו מעמיקה ידיעותיה בתורת המזרח. היא רוכשת ספרים על הינדואיזם, בודהיזם ודאואיזם.

1948 היא שבה ומצטרפת למפלגה הקומוניסטית של מקסיקו (PCM)

1950 היא עוברת שבעה ניתוחים בסך הכל בעמוד השדרה שלה, ומאושפזת למשך תשעה חודשים.

1951 לאחר שחרורה מבית החולים, היא מוגבלת לשהות בכסא גלגלים למשך רוב הזמן. מעתה ואילך, היא נאלצת ליטול משככי כאבים דרך קבע.

1952 היא עוזרת לאסוף חתימות לעצומת תמיכה בתנועת השלום; דייגו ריברה מציג אותה כפעילה פוליטית בציור הקיר שלו 'סיט המלחמה וחלום השלום'. קאלו וברטולי נפרדים. יחסיה האינטימיים עם טרסה פרואנסה (המוזכרת ביומנה) מתהדקים.

1953 לולה אלורס ברבו מארגנת את תערוכת היחיד הראשונה של פרידה קאלו במקסיקו, בגלריה שבבעלותה. האמנית משתתפת באירוע הפתיחה כשהיא שוכבת במיטתה. רגלה הימנית נכרתת מתחת לברך.

1954 היא לוקה בדלקת ריאות, אך עוד בתקופת החלמתה, וכנגד עצת רופאיה, משתתפת בהפגנה נגד ההתערבות הצפון-אמריקנית בגואטמלה. ב-13 ביולי, פרידה קאלו מתה בבית הכחול.

1958 מוזיאון פרידה קאלו נפתח לקהל הרחב ומוענק כמתנה לאומה המקסיקנית, בהתאם למשאלתו של דייגו ריברה, שנפטר שנה קודם לכן.

מתוך "פרידה קאלו 1954 - 1907 כאב ותשוקה" מאת אנדריה קתמן, בתרגום עמי אשר. הוצאת "סטימצקי", 2007.

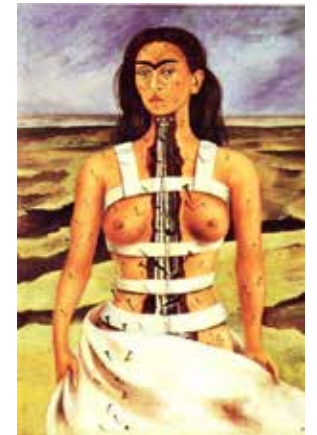
פרידה קאלו (צד שמאל למטה) ומשפחתה 1911

פרידה ודייגו ביום חתונתם

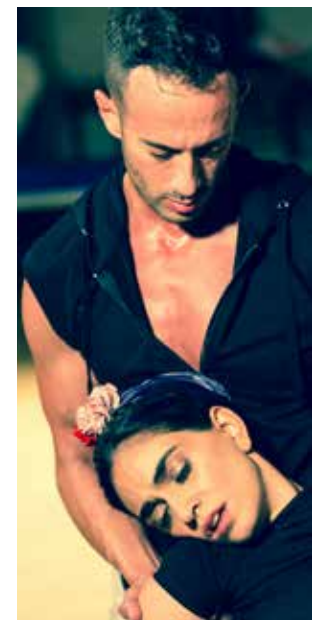
הוריה של פרידה קאלו

עמוד שדרה שבור 1944

הופעתה הפומבית האחרונה של פרידה קאלו 1954

מגדלנה כרמן פרידה קאלו נולדה ב-6 ביולי 1907, לצלם ידוע, יהודי הונגרי שהיגר למקסיקו ולמתילדה קלדרון, מקסיקנית ממוצא אינדיאני ספרדי. הבית בו גדלה שילב בין אורה חופשית ומשחררת, אותה יצר אביה הצלם, לבין חינוך מסורתי ושמרני, שהחדירה אמה הקתולית לכותלי הבית. בין האב האמן לבתו שררה מערכת יחסים של אהבה וקירבה, הוא אשר חשף בפניה של הילדה פרידה את עולם הציון. מחלת הפוליו בה לקתה בהיותה בת שש והתאונה המחרידה שחוותה שתיים עשרה שנים לאחר מכן, גרמו לה לכאבים עזים, נכות, התמכרות למשככי כאבים, ניתוחים רבים, שיתוק, ובהמשך הביאו לאחר סדרת ניתוחים כושלים שהובילו לכריתת רגלה. כל אותה העת שימש לה הציון כמקום מפלט. המאבק היום-יומי בסבל ובנכות קיבלו ביטוי עז ומצמרר ביצירותיה רבות העוצמה.

אהבה בלתי אפשרית

כבר מנעוריה הייתה פרידה בעלת אופי עצמאי, דרמטי ומרדני. בשנת 1929, בהיותה בת 22, נישאה בטקס אזרחי לצעיר הנוודע דייגו ריברה, שהיה מבוגר ממנה בעשרים שנה. דייגו השפיע רבות על פרידה, שהעריצה אותו כאומן והשניים הפכו לזוג המלכותי של האומנות המקסיקנית במאה ה-20. חייהם המשותפים היו סוערים ויצריים עד מאוד, והתאפיינו בלא מעט עליות ומורדות. דייגו היה מסור ליצירתו ולציוני הקיר שלו, במידה שעוררה את קנאתה. לעיתים קרובות התבטאה פרידה לגבי יחסיה עם ריברה באופן הבא: "ידעתי שתי תאונות קשות בחיי, תאונת הדרכים שעברתי בנעורי והנישואים לדייגו ריברה". במהלך חייהם המשותפים, הרבה ריברה לבגוד בה עם נשים אחרות, כולל הומן אותו ניהל עם אחותה, דבר שפגע בה קשות. לריברה אף נולדו ילדים מנשים שונות, לעומת זאת לזוג קאלו-ריברה לא נולדו מעולם ילדים משותפים. יש הטוענים שהדבר נבע ממצבה הפיסי הירוד של פרידה. פרשנות נוספת מייחסת לקאלו את הבחירה שלא ללדת ילדים, על-מנת שלא לאבד את דייגו. למרות היחסים ההרסניים בין השניים, נלחמה פרידה לא מעט להצלח נישואיה. היא נהגה לומר: "אני נותנת לו לשחק בנשוי לנשים אחרות. דייגו איננו ולעולם לא יוכל להיות בעלה של מישהי, אך הוא יודע להיות חבר נפלא". למרות אהבתו והכבוד שרכש לה כיוצרת, הצהיר דייגו: "ככל שאני אוהב אותה יותר, כך אני רוצה לפגוע בה יותר". פרידה ניהלה אף היא לא מעט פרשיות אהבה, הן עם נשים והן עם גברים, כולל הומן עם המהפכן לואיס טרוצקי. ב-1939 התגרשו בני הזוג, אך כעבור שנה נישאו שוב.

חזירת שהקדיחה את זמנה

פרידה קאלו הסתתרה בחייה מאחורי מסכות רבות. בראשית דרכה כציירת נחשבה לאמנית שולית, העומדת בצילו של בעלה הנוודע. היא נהגה להציג את עצמה כאומנית נאיבית, ובעיקר כאשתו הקטנה והמסורה של האומן הנוודע דייגו ריברה. אולם, מתחת לפני השטח הסתתרה אישיות מורכבת, מסתורית, רבת עוצבה, דעתנית וסוערת. היא הרבתה לצייר דיוקנות עצמיים, בהם היא הוצגה כישות משתנה ורב-גונית, ביניהם צבי פצוע ואלה הינדואית.

היא היתה פמיניסטית, ציירה עצמה עם גבות ושפם וניסתה להבליט את היופי שבאי-השלמות. ברבים מציוניה מופיעים בעלי חיים, ביניהם: קופים, כסמל לפוריות וזיווג, וכלבים כסמל לנאמנות. היא הרבתה להתקשט בפרחים, עגילים גדולים, תסרוקות מורכבות, ובגדים רקומים לפי מיטב המסורת המקסיקנית. כל אילו הבליטו את הניגודיות בין נשיותה, יופייה האקזוטי, ואישיותה הקסומה והמרתקת, לבין גופה הבוגדני, הכואב והמרוסק. סגנון ציורה הוגדר כ"סוריאליזם נאיבי". ביצירותיה עסקה בנושאים של מגדר, זהות עצמית, פוליטיקה, שורשים ומיזוג תרבויות. רבות מעבודותיה כללו אלמנטים מהאומנות האינדיאנית הדרום-אמריקנית ומהתרבות המקסיקנית העממית.

פרידה היתה קומוניסטית נלהבת שניהלה מאבק לשוויון וצדק חברתי. הקומוניזם ריתק את פרידה כבר בנעוריה, ועם השנים הפך עבודה לסוג של דת - תמונות של מארקס, אנגלס ו-לנין, היו תלויות מעל מיטתה. דעותיה החברתיות והפוליטיות באו לידי ביטוי ברבים מציוניה. חרף הנכות והריתוק למיטה, נאחזה פרידה בחיים בכל כוחה. היא נלחמה, חשקה, אהבה ובעיקר ביטאה את עצמה בדרכה הייחודית באמצעות הציון. במהלך חייה ציירה 143 ציורים, מהם 55 עסקו בתיאור דיוקנה העצמי, כניסיון להעביר את המתבונן אל עולמה הפנימי העשיר והשברירי כל-כך. מתוך התאונה הקטלנית, הסבל הנוראי והגוף השבור נולדה אמנית ייחודית, שהקדימה את זמנה.

מתוך אתר "אימגו" -

כתב עת בנושאי תרבות ותוכן

פרידה קאלו - 1932

© 2015, All Rights Reserved

חדש!
מבחר מסלולים
בהתאמה אישית

בית חדש. התחלות חדשות.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם.

רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים, הרצאות וסרטים, מסעדה, בריכה וחדר כושר. נשמח להכיר אתכם, לספר לכם יותר.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

*6120

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי *6120 | www.ad-120.co.il
הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין

תאונה 1926

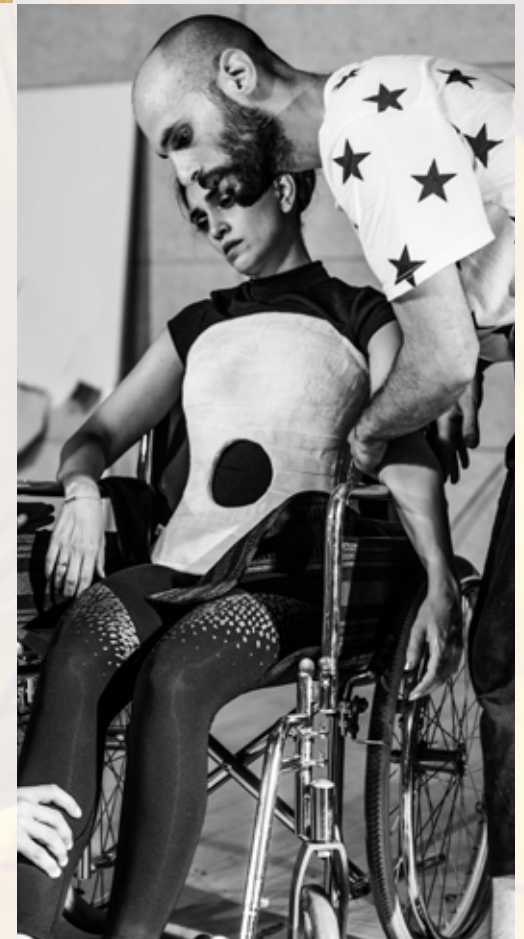
"...שקר הוא שאדם ער להתנגשות, שקר שהוא בוכה, כי לא היו דמעות כלל. ההתנגשות הקפיצה אותנו קדימה, ומוט אחיזה חדר דרכי כמו חרב שחודרת לתוך פך. מיישהו ראה שאני מדממת נורא, הוא הרים אותי והשכיב אותי על שולחן בליארד עד ש'הצלב האדום' בא לקחת אותי"

מתוך: "פרידה" מאת היידן הררה.
תרגום: שרה ריפין, הוצאת "דביר", 2005.

שקר הוא שאדם ער
להתנגשות,
שקר שהוא בוכה

"זמן לא רב אחרי שעלינו על האוטובוס התחילה ההתנגשות. לפני כן נסענו באוטובוס אחר, אבל היות שאיבדתי שמשייה קטנה - ירדנו כדי לחפש אותה, וכך קרה שעלינו על האוטובוס שגמר אותי. התאונה קרתה בפינה שבחזית השוק סאן חואן, בדיוק בחזית. החשמלית נסעה לאט, אבל נהג האוטובוס שלנו היה בחור עצבני מאוד, כשהחשמלית הקיפה את הפינה, נמחץ האוטובוס אל הקיר.

הייתי נערה נבונה אבל לא מעשית, למרות כל החירות שרכשתי, אולי מסיבה זאת לא אמדתי נכון את המצב ולא הבנתי איזה מין פציעות נפצעתי..."

ציוני לך שפם

תהליך שחרורה של האישה, שהחל לצבור תנופה עוד במעבר המאה עם הסופרג'יסטיות, התחזק עוד בזכות התפקידים החדשים שקיבלה האישה במלחמת העולם הראשונה (1914 - 1918) שבה טושטשה החלוקה הברורה בין חזית לעורף ובין תפקידים גבריים ונשיים. הנשים החליפו את הגברים שגויסו לחזית, והיו אחראיות לחלק גדול מארגון המשק והיצור התעשייתי: הן עבדו במשרדים ובבתי חרושת, או חוילו ונשלחו כחיל עזר לעבוד בעבודות חקלאיות, כדי לספק מזון לחזית ולעורף. לא רק שהן עסקו בפעילויות 'גבריות' בעורף, אלא אף הגיעו לחזית כנהגות וכאחיות צבאיות. אף על פי שהשינוי במעמדן היה זמני, ולאחר המלחמה חלה נסיגה מסוימת, הן הצליחו לשמור על כמה מהזכויות, ובמהלך שנות העשרים קיבלו אף את זכות ההצבעה בבחירות ברוב מדינות המערב.

פרידה קאלו 1926

דיוקן עצמי עם שער גזור

קיצוץ השער כאקט מכונן

הנשים העובדות לא יכלו להמשיך וללבוש שמלות ארוכות ומלאות בד שהגבילו את תנועתן. השרוולים הארוכים, שפע הבד בשמלה והשער הארוך לא רק הפריעו לתנועתן אלא היו מסוכנים, כי יכלו להיתפס במכונות. כמו כן, בזמן המלחמה וגם לאחריה היה מחסור בבדים כאשר כל תעשיית הטקסטיל גויסה למטרות צבאיות.

היא ציירה זאת אחרי שדייגו ריברה כפה עליה להתגרש ממנו: אך עיון באלבום התמונות של המשפחה מגלה את פרידה, כבר בגיל 19, לבושה בחליפה גברית ובשיער אסוף. הצורך בחלופי זהויות מיניות היה קיים אצלה מנעוריה והחל אולי, כשבגיל 13 פיתתה אותה המורה שלה לספורט ואנטומיה, שרה זניל: לימים תצייר קאלו את המצב הגן-עדני מבחינתה - 'שתי ערומות ביער' (1939) - צמד נערות, כהה ולבנה, שכובות חבוקות זו בזרועות זו. את גן העדן של אדם וחווה המירה קאלו בגן עדן נשי, שבו אין כל גבר, רק חווה ולילית, ובמקום נחש הכניסה לתמונה קוף, החיה האהובה עליה. את התמונה נתנה במתנה לדולורס דל-ריו, שחקנית קולנוע מקסיקנית ידועה, לפי אחת הסברות, זה רמז ליחסים ביניהן. בציור אחר, 'מה שהמים נתנו לי', מוצגות אותן שתי נערות עירומות, כשהוריה של קאלו עומדים ומביטים בהן. לדעת חלק מן החוקרים, עדות לאירוע טראומטי שבו נתפסו פרידה ומורתה בשעת מעשה. הקשרים המיניים שלה משני הסוגים אינם חשובים כשלעצמם להבנת אמנותה. מה שחשוב הוא, שקאלו נוכחה לדעת שנסיונות חד ממדיים או גבריות חד ממדיים אינן אופציות של קיום עבודה.

ריבוי זהויות

קאלו, האישה עם השפם, הקדישה שעות בכל יום לתלבושתה ולתסרוקתה, היא הקפידה להתאפר, ויכלה להסיר את השפם, אילו רצתה. העובדה שלא עשתה זאת והדגשת השפם במציאות וגם בציורים, היא אמירה מכוונת. היא מיאנה להיכנע לתכתיבים החברתיים לגבי מהו יופי נשי, וסירבה לסלק מתוכה את ההיבטים הגבריים. אף על פי כן נחשבה קאלו לאישה מקסיקנית פשוטה, שציירה את חוויות חייה בצורה ספונטאנית. מסתבר שהיא בעצמה הפיצה תפיסה הזו. פרידה קאלו הייתה ההיפך מנאיבית, היא קראה בשפות רבות, התעניינה ברפואה, בקולנוע, בפילוסופיה, וציוריה מתכתבים עם יצירות ידועות בתולדות האומנות ושוברים מוסכמה אחר מוסכמה. אולי המפתח לפופולאריות שלה הוא דווקא ריבוי הזהויות. היום ידוע שזהות אינה דבר קבוע ומונוליטי, וקאלו מבטאת את האחר במובנים רבים: לאומי, תרבותי ומיני. היא עסקה בפוליטיקה של זהויות הרבה לפני שקראו לזה בשם, וכיוון שלא הצליחה להתאים את עצמה למודל של רעיה ואם, האמנות שלה מציעה אופציות אחרות: טשטוש מגדרי, הצגת אלמנטים גבריים ונשיים בו זמנית ואופציה של קיום נשי ללא ילדים.

מבוסס על: "שלושה מודלים של אנדרגונוס באמנות המאה העשרים" מאת רות מרקוס. הוצאת ספרים ע"ש י"ל מאגנס האוניברסיטה העברית, ירושלים והכתבה "ציירי לך שפם", **ריינות אודיונות**, 15.11.2002, "7ימים", אילת נגב

גם הפעילויות הרבות שבהן עסקו הנשים המשוחררות בזמן החופשי יצרו צורך בגדים נוחים. כל אלה הובילו לאחד השינויים הדרמטיים ביותר שחלו בהופעתה החיצונית של האישה החדשה: אישה נערית בעלת חזה שטוח, עם קו מותן נמוך ולא מודגש, לובשת מכנסיים או שמלה קצרה, ושער קצר מאוד. קיצוץ השער היה אקט מכוון. בניגוד למיתוס של שמשון, שבו גזירת שער על ידי דלילה נטלה ממנו את כוחו וגבריותו, הנשים המודרניות ראו ברגע זה רגע של שחרור והעצמה. גזירת השער נתפסה כהתרסה נגד הסטריאוטיפ הנשי המסורתי ונגד הגברים שיצרו אותו. התרסה מעין זו נראתה כעשרים שנה מאוחר יותר, ב"דיוקן עצמי עם שער גזור" (1940) של פרידה קאלו. הציירת הלבושה בבגדי גבר, הענישה את בעלה הבוגדני דייגו ריברה על ידי גזירת שער, אותו שער שהיה פאר ראשה וגאותה.

"כעת כשאת קירחת, אני אהיה אותך עוד"

פרידה קאלו, שהייתה ביסקסואלית אך בה בעת תלויה בבעלה באובססיות, מנעה ממנו את נשיותה והכריזה בציור על גבריותה. בדיוקנאות עצמיים רבים נהגה להדגיש את שער השפם שלה ואת גבותיה שנראו כגבות גבריות עבותות ומחוברות. היא ניהלה קשרי אהבה מגוונים עם גברים ועם נשים בתקופה שהדבר נחשב שערווייתי והפכה לסמל של חופש נשי ומיני. הסיפור המלודרמטי הוא בה קורבן של הגורל, הגוף והשנינויות הגברי, אך פרידה יכלה להם. ב"דיוקן עצמי עם שער גזור", מחלפות שער פזורות על הרצפה כאיברים קטועים ומעל ראשה שתי שורות משיר עממי: "אם אהבתי אותך, היה זה בגלל שערך; כעת כשאת קירחת, אינני אוהב אותך עוד."

"שתי ערומות ביער" 1939

פרידה קאלו וטרה פראנסה

"אני יודעת עכשיו שכל המכתבים האלה, הקשרים עם נשים קלות דעת, עם "מורות לאנגלית", עם דוגמניות צועניות, עם פקידות בעלות "כוונות טובות", עם "שליחות מוסמכות ממקומות רחוקים", הם רק בגדר פלרטוטים, וכי בלב לבנו אתה ואני אוהבים זה את זה מאוד, וכך עוברים הרפתקאות לאין ספור, חבטות על דלתות, קללות, עלבונות, תביעות ודרישות - ולמרות זאת תמיד נאהב זה את זה. כל הדברים האלה חזרו ונשנו במשך שבע השנים שאנו חיים יחד, וכל התקפי הזעם שעברתי רק הבהירו לי לבסוף כי אני אוהבת אותך יותר מאשר את עצמי, וכי אתה, אף שאולי אינך אוהב אותי כך, עדיין אוהב אותי קצת, האם לא כך הדבר? תמיד אקווה שזה יימשך, ודי לי בכך."

מתוך הספר "מכתבי אהבה מפורסמים". תרגום: צילה אלעזר. הוצאת "הד ארצי", 1999

כפיוס de ציפור שחורה

"הייתי בתהליך עבודה על הפרסקו הגבוה ביותר בבניין משרד החינוך. יום אחד, שמעתי נערה צועקת לעברי, "דייגו, בבקשה, תרד משם! יש לי משהו חשוב לומר לך!" הפניתי את ראשי והסתכלתי מהפיגום למטה. על הקרקע מתחתי עמדה נערה בת שמונה-עשרה בערך. גופה היה מתוח ומרשים, פניה עדינות. שיערה היה ארוך. גבות כהות וסמיכות נפגשו מעל אפה. הן נראו כמו כנפיים של ציפור שחורה, קשתותיהן השחורות מסגרו שתי עיניים חומות יוצאות דופן."

מתוך זכרונותיו של דייגו ריברה

כחו חתונה בין פיל ליונה

"דייגו ראשית
דייגו הבונה
דייגו הילד שלי
דייגו החבר שלי
דייגו הצייר
דייגו המאהב שלי
דייגו 'בעלי'
דייגו הידיד שלי
דייגו האמא
שלי
דייגו האבא שלי
דייגו הבן שלי
דייגו = אני =
דייגו היקום
גיוון באחדות"

פרידה קאלו ודייגו ריברה 1931 פרידה קאלו ודייגו ריברה

"בגיל שבע עשרה התאהבתי בדייגו, והוריי לא היו מרוצים מכך מפני שדייגו היה קומוניסט ומפני שהם אמרו שהוא נראה כמו ברויגל שמן, שמן, שמן. הם אמרו שזה כמו חתונה בין פיל ליונה. ועם זאת ארגנתי הכל בבית המשפט של קויואקאן כדי שנוכל להתחתן ב- 21 באוגוסט 1929. ביקשתי מהעוזרת חצאיות, גם את החולצה והרבוזו (צעוף) שאלתי מהעוזרת. סידרתי לרגל שלי מתקן כדי שלא יבחינו בה, והתחתנו.

איש לא בא לחתונה, רק אבי, שאמר לדייגו, "שים לב שג'תי היא אדם חולה ותהיה חולה כל חייה. היא נבונה אבל לא נאה. חשוב על כך אם אתה רוצה, ואם בדעתך להתחתן, אני נותן לך את רשותי."

מתוך: "פרידה" מאת היידן הררה. תרגום: שרה ריפין, הוצאת "דביר", 2005.

"נניו איו - דה דה אראן אוקולטאדורה" (ילד שלי, של אשת הסתרים הגדולה)

"השעה שש בבוקר
ותרנגולי ההודו שרים,
להט החיבה האנושית -
עד סוף ימי חי
לא אשכח את נוכחותך
אתה הרמת אותי מהריסותיי
ובנית אותי מחדש.
בעולמנו זה הקטן, לאן אפנה את מבטי?
כה עצום כה עמוק!
אין יותר זמן, אין יותר מאומה.
מרחק. יש רק מציאות.
מה שהיה, היה מאז ומעולם!
מה שקיים הוא שורשים
המופיעים שקופים
בשינוי צורה
בעץ הפרי הנצחי.
פירותך מפיצים את ניחוחם
פרחיק מעניקים את צבעם
צומחים עם חדות
הרוחות והפרחים.
אל תחדל לעורר צמא
לעץ שממנו אתה השמש, העץ
השומר את זרעך כאוצר
"דייגו" הוא שמה של האהבה.

מתוך: "פרידה" מאת היידן הררה. תרגום: שרה ריפין, הוצאת "דביר", 2005.

הבית הכחול (La Casa Azul)

נבנה על ידי אביה של פרידה בשנת 1904, בפירת הרחובות לונרדס ואינדה בעיירה הקטנה קויואקאן. בבית זה התגוררה קאלו כל ילדותה, בילתה את מיטב שנותיה הבוגרות ושם גם מצאה את מותה.

ב-9 בינואר 1937 הובילה ספינת משא את ליאון טרוצקי הנרדף, שגזר דין מוות לא רשמי ריחף מעל ראשו ואשתו נטליה לחופי מקסיקו. בין מקבלי הפנים הייתה גם פרידה קאלו, ששבתה את לבו. טרוצקי הורשה להתגורר במקסיקו בזכות מאמציו של דייוו ריברה, שדאג לשכן את המהפכן הנרדף בבית הכחול, שרכש מהוריו אשתו. עד מהרה היחסים בינו ובין פרידה הלכו והתהדקו. קאלו העניקה לו דיוקן עצמי שלה והוא תלה אותו בחדר העבודה שלו. לידיד שלה כתבה מאוחר יותר כי בואו של טרוצקי למקסיקו היה הדבר הטוב ביותר בחייה. עם זאת, אי אפשר לשלול על הסף את האפשרות שקאלו פיתתה את טרוצקי רק כדי לנקום בבעלה על שלל הבגידות שבגד בה, ובעיקר על זו הכואבת מכולן, פרשת אהבה עם אחותה כריסטינה.

בשנת 1958 הוענק הבית הכחול במתנה לאומה המקסיקנית בהתאם למשאלתו של דייוו ריברה שנפטר שנה קודם לכן. הבית, שהוסב למוזיאון פרידה קאלו נפתח לקהל הרחב. לצד התמונות, הצעצועים, הקישוטים, החפצים והרהיטים שנותרו בבית, מצוי כלי חומר לא גדול שמכיל את אפרה של האמנית. ליד כן הציור שלה למראשות מיטתה, ובמקומות אחרים בבית, שורה לעיתים אף רוחה של קאלו.

פולדת הציור של פרידה קאלו

בגדים תחתונים.

ירוק כהה: צבע של חדשות רעות ועסקים טובים.
כחול צי: מרחק, וגם עדנה יכולה להיות בכחול הזה.

אדום ארמון: דם? מי יודע!

מתוך: "פרידה" מאת היידן הררה.
תרגום: שרה ריפין, הוצאת "דביר", 2005.

* אצטקי - כינוי לאנשי הברית המשולשת אשר שלטה במאה ה-15 וראשית המאה ה-16 בעמק מקסיקו.
* קובלט - מתכת חזקה, בצבע לבן-כסוף המשמשת, בין היתר ליצירת צבענים (פיגמנטים) חזקים ועמידים בצבעים כחול, סגול, צהוב וירוק

ירוק: אור חמים וטוב

סיאף אדמדיט: *אצטקי, טלאפאלי [המילה האצטקית ל"צבע", המשמשת לציור ולרישום]. דם ישן של אגס דוקרני. החי והעתיק ביותר.

חום: צבע של מולך, של העלה הנושר. אדמה

צהוב: טירוף, חולי, פחד. חלק מן השמש והשמחה.

כחול *קובלט: חשמל וטוהר, אהבה.

שחור: שום דבר איננו שחור, ממש שום דבר.

ירוק צהה: עלים, עצב, מדע. כל גרמניה היא בצבע הזה.

צהוב וירוק: גם הוא טירוף ומסתורין. כל הרוחות לובשות חליפות בצבע הזה... או לפחות

פלטת הצבעים של פרידה קאלו כפי שהיא מוצגת ב"בית הכחול"

כך התחלתי לצייר...

"במשך שנים רבות היו לאבי, בפינה של מעבדת הצילום הקטנה שלו, תיבה של צבעי שמן, כמה מכחולים באגרטל ישן ופלטה. לשם ההנאה בלבד היה נוהג לצאת לצייר ליד הנהר בקוויאקאן, נופים ודמויות, ולפעמים הוא העתיק רפרודוקציות. משחר ילדותי, כמו שנהוג לומר, שמתי עין על תיבת הצבעים. לא יכולתי להסביר מדוע. כיוון ששהייתי זמן כה רב במיטה, ניצלתי את ההזדמנות וביקשתי אותה מאבי. כמו ילד קטן שלוקחים ממנו את הצעצוע ונותנים אותו לאחיו החולה, הוא 'השאיל' לי אותה. אמי ביקשה מנגר שיכין פן ציור, אם זה מה שאפשר לקרוא למתקן מיוחד שהיה אפשר לחבר אל המיטה שבה שכבתי, כי הגבס לא אפשר לי לשבת זקופה. כך התחלתי לצייר."

מתוך: "פרידה" מאת היידן הררה. תרגום: שרה ריפין, הוצאת "דביר", 2005.

פרידה קאלו, הימים האחרונים

"ריאליזם של יומנה של פרידה קאלו" מתוך יומנה של פרידה קאלו

תשוקת החיים העזה של פרידה קאלו החלה לפוג, כשבקיץ 1953 נקטעה רגלה הימנית בגלל נמק. היידן הררה, הביוגרפית הראשונה של קאלו, והפסיכיאטר סלומון גרינברג, טוענים שקאלו סבלה מ'תסמונת מינכאוזן', והפריזה בקובלנותיה הגופניות כדי לזכות בתשומת לב ובאהבה: התנהגות מניפולטיבית שהתרגלה אליה מאז חלתה בפוליו בילדותה. לדעתם, יחסיה עם רופאיה היו שחזור של יחסיה עם אביה הנערץ. היא אהבה רופאים ובתי חולים, ולכן עשתה ניתוחים מיותרים.

"אני מקווה שהסוף יהיה מלא שמחה... ואני מקווה שלעולם לא אחזור". אלה היו המילים האחרונות שרשמה פרידה קאלו ביומנה, שוכבת על גבה במיטת האפריון שלה. חודשים הייתה מרותקת למיטה, ויצאה מהבית רק פעמיים: לפתיחת תערוכת ציורה שלה, שאליה הובלה באמבולנס על מיטתה, ולהפגנה נגד מעורבות סוכנות הביון בהפלת נשיא גואטמלה. למראשותיה, בבית שבו נולדה וחייתה רוב חייה, היו מודבקים צילומים של הוריה ושל סטאלין ומאו ומנהיגים קומוניסטים שהיא העריצה. מסביב היו מראות גדולות, בובות, צעצועים ותכשיטים שאספה, על תקרת האפריון נתלה שלד אדם בגודל טבעי עשוי מפיסת נייר, דמותו של חודאס, יהודה איש קריות, שביטא את הטנגו שלה עם הבגידה והמוות. מקץ ימים אחדים, ב- 13 ביולי 1954, נמצאה פרידה קאלו ללא רוח חיים. היא הייתה בת 47, ובתעודת הפטירה צוינה סיבת המוות כ"כשל ריאתי", אך רבים תלו את האשם בקוקטייל קטלני של משכי כאבים שנטלה. ככלל חייה גם בהלוויתה הייתה התנגשות של השקפות עולם ותרבויות, ארונה כוסה בדגל האדום ובשרפת גופתה עמדו בני משפחתה, חבריה ומעריציה ושרו את ההמנון המקסיקני, את האינטרנציונל ובלדות עם שאהבה, ביניהם, "אוניית הזהב", שזו לשונה:

"יוצא אני אל הנמל שם אוניית זהב עוגנת,

ממתינה לקחתי מכאן.

אני עוזב אותך עכשיו, בברכת שלום.

היי שלום, אהובה, שלום לעולם.

לעולם לא תשובי לראותני, לא תשמעי את שירי,

אבל דמעותיי את הימים תמלאנה,

היי שלום, אהובתי... שלום.*"

מבוסס על הכתבה "ציירי לך שפם" **ריינת ארדינת**, 15.11.2002, "דימים", אילת נגב

*מתוך: "פרידה" מאת היידן הררה. תרגום: שרה ריפין, הוצאת "דביר", 2005.

איתי חכם (אימו וכוריאוגרפיה)

זכה בשלושה פרסי התיאטרון. בין עבודותיו: "אוליבר טוויסט" - פריז. בת. הבימה: "גברית הנאוה", "אויטה". בת. הקאמרי: "הם יורים גם בסוסים", "שיער", "סיפור הפרברים". כוריאוגרף ראשי בתוכנית הטלוויזיה X-factor. מעביר סדנאות בסגנונות שונים, ברחבי הארץ והעולם.

חיה לזר (עיצוב פס הקול)

בימאית, כוריאוגרפית ועורכת מוסיקלית. בוגרת מצטיינת של המסלול לתיאטרון מחול ב"סמינר הקיבוצים", 2009. בוגרת ומצטיינת דיקאן בתואר שני בתכנית הבינתחומית לאמנויות באוניברסיטת ת"א, 2015. כבימאית, ביימה את ההצגה "אין סוף" בתיאטרון הבימה. ביימה בשיתוף עם מאור זגורי את ההצגה "25", זוכת פרס ההצגה המצטיינת וציון לשבח על בימוי בפסטיבל עכו, 2010 אשר הציגה גם ב"צוותא", ב"הבימה" ובסן דייגו. ביימה ב"צוותא" את יצירת תיאטרון-המחול DISTANZ 2010 ובביה"ס לאמנויות הבמה את יצירת תיאטרון-המחול POLAROID 2011, שהציגה בתיאטרון "הבימה", בתיאטרון "תמונע" ובפסטיבל התיאטרון הבינ"ל בבלארוס (זוכת פרס הכוריאוגרפיה). בין הצגותיה ככוריאוגרפית וכעורכת מוסיקלית: בת. הבימה: "עלובי החיים", "לבד בברלין", "חסים מסוכנים", "המלט", "הוא", "הסוחר מוונציה", "נתתי לה חיי", "מישהו ימות בסוף". קופרודוקציות עם ת. הקאמרי: "שלוש אחיות", "אישה בורחת מבשורה", "חשמלית ושמה תשוקה", "הכיתה שלנו" (זוכת פרס התיאטרון לשנת 2014). בת. תמונע: "אבסינט", "המחברת הגדולה". בת. צוותא: "בתולים", "הרדופים" (זוכת פרס קיפוד הזהב, 2013 על עיצוב התנועה), "הומאז'". זוכת פרס "אלה דן" לשנת 2016 על עיצוב תנועה להצגות הבימה. זוכת פרס ע"ש "השחקן שמעון פינקל" לשנת 2016 על עיצוב תנועה להצגה "אישה בורחת מבשורה". עיצבה את פסקול סדרת הטלוויזיה "זגורי אימפריה". מנחה סדנאות תיאטרון-מחול ומוסיקה לתלמידים ומורים, ומורה לבימוי בביה"ס לאמנויות הבמה של "סמינר הקיבוצים".

איני אלדאסין (מוסיקה מקורית)

מפיק מוזיקלי, אמן יוצר, מעבד ומיקסר. הפיק, עיבד, מיקסס ועבד עם צמרת המוסיקאים בישראל, ביניהם: מוקי, שלומי שבו, עברי לידר, "הדג נחש", אבישי כהן, דודו אהרון, אניה בוקשטיין, אברהם טל ועם חברות המוסיקה הליקון ו-NMC UNITED. יצר והפיק מוזיקה לתוכניות הטלוויזיה: "חי בלה לה לנד", "X-factor", "הישרדות", "אייל גולן קורא לך", "The Voice", וכן היה חבר בצוות השופטים בתוכנית הילדים "פרוייקט הלהקה" 2. בשנת 2011 ייסד יחד עם עברי לידר את ההרכב - TYP The Young Professionals, שהוחתם בחברת התקליטים Polydor france (יוניברסל רקורדס). בשנת 2013 הוציא ההרכב את אלבום הבכורה שלו שהגיע למקום 5 באיטיונס צרפת. שנה לאחר מכן הוציא EP ובו שיתופי פעולה עם האמנים Eva Simons ו-East Movement. מלבד יצירה מקורית של ההרכב, גולדשטיין היה אחרי לרמיקסים רשמיים לאמנים רבים, ביניהם: Tove Lo, Lana Del Rey, Moby, Zedd, Imagine Dragons ועוד. הפיק וכתב שני שירים לזמרת הצרפתית Shy'm. ניהל והפיק מוזיקלית (יחד עם טל בלכרוביץ') את המחזמר "שיער" בתיאטרון הקאמרי.

אילי אלדאסי (עיצוב תלבושות)

אמן סטיילינג, איפור ושיער. החל את קריירת הסטיילינג בהיותו בן 16 ובשמונה השנים בהן עוסק בתחום, הצליח להטביע את חותמו. יצירותיו הייחודיות ופורצות הגבולות הפועו בקמפינים מובילים, בשערי מגזינים בארץ ובח"ל ובכתבות סטיילינג ואופנה. כמו כן, משמש כיועץ אישי לדוגמניות ושחקניות.

עזרן עזרון (עיצוב תלבושות)

בוגר מסלול לעיצוב במה ב"סמינר הקיבוצים". בין ההצגות להן עיצב תלבושות: בת. הבימה: "לילה במאי", "ארוחה עם אידיט", "אם יש גן עדן", המחזמר "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "החייל האמיץ שווייק" (בשיתוף ת. חיפה), המחזמר "גברתי הנאוה", "חיזור גורלי", "פליישר", המחזמר "עלובי החיים", "LOVE, LOVE, LOVE". בת. הקאמרי: המחזמר "סאלח שבתי", "מנהל הבית", "ריצ'רד השני", "ריצ'רד השלישי", "סיאנו דה ברז'ראק", המחזמר "שיער", "אופרה בגרוש", המחזמר "סיפור הפרברים", "תמונות מחיי נישואין" (בשיתוף ת. גשר). בת. בית ליסין: "ברודוויי פינת פרישמן", "ראודה", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "חלום של לילה בלב קייץ", "מראה מעל הגשר", המחזמר "אביב מתעורר", "שיינדלה", "מנדרגולה", המחזמר "אחים בדם", "33 וריאציות", "משאלה אחת ימינה", "סוסים על כביש גהה", "החברות הכי טובות", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "חתולה על גג פח לוהט", "אלה גרוסמן", "ביבר הזכוכית", "השחקנית", "אהבת מוות". בת. חיפה: "עץ אחרון בירושלים", "הר אדוני", "גזע". בת. באר שבע: "פיאף", "נורה", "הרולד ומוד. בת. הספרייה: "דנדה בשניים", "שוק המציאות". בת. הערב-עברי: "האוהל האדום", "נשים זרות". בתיאטרון: "קפוצ'ונו ברמאללה". בת. תמונע: "רומיאו ויוליה". בפסטיבל עכו: "מתחם התפודים" (פרס על עיצוב תלבושות בפסטיבל עכו, 2008). בקבוצת המחול פרסקו: "בגדי המלך החדשים". בת. המדיטק: "אורה הכפולה", "מפצח האגוזים", המחזמר "הקוסם מארץ עוץ". בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס" (פרס על עיצוב תלבושות בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2009). זוכה פרס התיאטרון הישראלי 2017, עבור עיצוב התלבושות למחזמר "עלובי החיים".

קין יצחק (עיצוב תלבושות)

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה: בת. הבימה: "עלובי החיים", "אויטה", "גברית הנאוה", "רעל ותחרה", "ליזיסטרטה", "החולה ההודי", "ביקור הגברת הזקנה", "כתם לידה", "מוריס שימל", "נודניק", "הלהקה", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "טייפ", "כתר בראש", "שמונה נשים", "טקסי", "אליס בארץ הפלאות", "צורה לאהבה", "החיים בשלוש גרסאות", "חברון", "הכלה וצייד הפרפרים", "לוקאס הפחדן", "המוות ישב לידי". בת. הקאמרי: "סיפור הפרברים", "מצחיקונת", "מפיסטו", "שיער", "הפושעים החדשים", "נשוי במנוסה", "תעלת בלאומליך", "אלקטרה", "דג מוסר", "מקבת", "חברים של חברים", "דבר מצחיק קרה", "סיראנו", "הם יורים גם בסוסים". "בית ספר לנשים", "מכולת", "בעל למופת", "רומיאו ויוליה", "האריסטוקרטים", "איחש פושר", "לילה לא שקט", "לעוף מכאן", "הבדלה", "משפחה חמה", "אמדיאוס", "תרה", "אוי אלוהים", "הגיל הנכון לאהבה", "היה או לא היה", "רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים", "זה הים הגדול", "מותו של סוכן", "יומן חוף בריטון", "באדנהיים", "האב", "שמנה", "לילה טוב אמא", "פלונטר", "צחוק של עכברוש", "המלט", "דמוקרטיה". באנסמבל עיתים: "כישוף". בת. חיפה: "אנשים קשים", "מי דואג לילד". באנסמבל ת. הרצליה: "אהבה וזעם". בת. באר שבע: "פרח השכונות", "איזה יופי", "סוביניר", "בוגד", "איזבלה", "תשליך", "גייפס", "הימים הכי טובים". בת. בית ליסין: "המקרה המוזר של הכלב", "עקר בית", "חתולה על גג פח לוהט", "אלה גרוסמן", "אז בפראג", "טרטיף", "לחנך את ריטה", "המגובלים", "עובד בשביל שניים", "סוסים על כביש גהה", "מנדראגולה", "אהבה זה לא הכל", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "עלמה ורות", "מייק", "האגם המזוהב", "אישה הגשם", "הדבר האמיתי". בת. הפרטי: "בילי אליוט". זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2005 על עיצוב התלבושות להצגה "המלט". זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2014 על עיצוב התלבושות להצגה "מקבת".

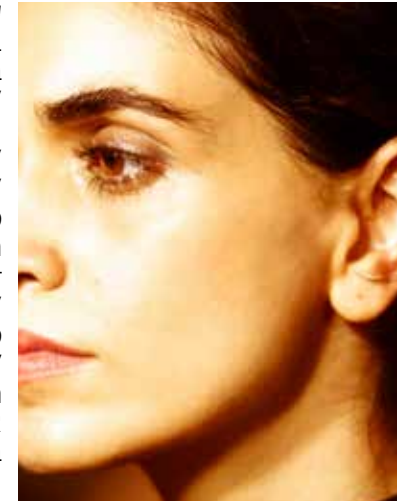
חיה נטן (פאלאנקו)

בוגרת המגמה למחול של "סמינר הקיבוצים" ולימודי פלמנקו ומחול ספרדי ב"סטודיו לפלמנקו של סילביה דוראן". מייסדת, מנהלת אמנותית, כוריאוגרפית וסולנית של "להקת הפלמנקו הישראלית COMPAS", העמותה לקידום תרבות הפלמנקו בישראל. במסגרתה, העלתה בין היתר את ההפקות: "הלילה האחרון בטולדו", "דון קישוט", "כרמן", "שלגיה ושבעת הגמדים", "דוד ובת שבע - דרמת פלמנקו", "המניפה הקסומה", Pavo Real (שיתוף פעולה ישראל-ספרד), Cuatro Caminos-פלמנקו בארבע מערכות (כוריאוגרפיות מקוריות לסגנונות מסורתיים של עולם הפלמנקו), Mi Alma (יצירה מקפלת בתוכה את חווית הפלמנקו במלואה). שהתה בספרד תקופה ארוכה במהלכה הופיעה בטבלאו פלמנקו במדריד והשתלמה אצל גדולי המורים: Javier Cruz Paco Fernandez Manolo Marin ואחרים. מאז חזרתה ארצה, היא משתלמת בקביעות מדי שנה אצל מורים נבחרים בספרד. לימדה הוראת מחול ספרדי ב"אקדמיה למוסיקה ולמחול ע"ש רובין", ירושלים, במגמות: תנועה ומחול והעבירה סדנאות (Master Classes) באוניברסיטה של מדריד, בבית הספר הגבוה לתיאטרון ולקולנוע "ירבן", ארמניה וכן באקדמיה למשחק באוניברסיטת פראג. השתתפה באירועי "מי הפלמנקו", "מחולוהט" במרכז סוזן דלל-2016, 1997, פסטיבל ישראל, 1999, פסטיבל הגיטרה, 1999 ועוד.

אירז צ'רכי (פרידה קאלו)

שחקנית זמרת. שירתה כסולנית בלהקה הצבאית של חיל החינוך. בוגרת "בית צבי". במהלך לימודיה זכתה בחמש מלגות הצטיינות. בין תפקידיה: בתיאטרון: "בראבו - שרים 90 להבימה" (ת. הבימה), "רמבטיקו" (תאטרון חיפה בשיתוף ת. הקאמרי), "עיר הנפט" (ת. הקאמרי בשיתוף ת. חיפה), "ברנשים וחתיכות" (ת. בית לסין), "פרח השכונות" (ת. באר שבע). בת. הפרטי: פסטיגל 2006 - "הממלכה האבודה", "זורו". בקולנוע: "סוף העולם שמאלה" (על משחקה בסרט הייתה מועמדת לפרס "אופיר" ולפרס "אשת השנה" בקולנוע), "עכו חלומות", "Fair Game" (ארה"ב), "A Late Quartet" (ארה"ב), "Who am I after you exile in me" (צרפת), "Don't Forget Me Istanbul". בטלוויזיה: "המשאית", "ככה לא מתנהגים", "האלופה", הסרט "טור אחד לחלום", "סברי מרנן", "איפה אתה חי", פסטיבל השירים של ישראל 2004. הוציאה את האלבומים "לירז צ'רכי" ו"רק לך מותר" (אלבום ומופע). בימים אלה, מופיעה לירז ברחבי הארץ בפרויקט NAZ - מופע ואלבום בשפה הפרסית המשלב ביטים אלקטרוניים, בשיתוף פעולה עם התזמורת האנדלוסית ירושלים.

אסף אילדשטיין (דייא ריברה)

בוגר ה- London Studio Centre Speech & Drama בהצטיינות. זוכה מלגת Pierre Flint - Shipman לשחקן מבטיח. בין תפקידי: בת. הבימה: המחזמר "מרי לו". בת. הקאמרי: "שירת הקאמרי", "האב", "המלט", "המלך ליר", "עוץ לי גוץ לי", "ינטל", "זהר", "בעל למופת", "קזבלן", "הפושעים החדשים", "גטו", "גורודיש". בטלוויזיה: "השיר שלנו", "סרוגים". במקביל לעבודתו בתיאטרון משמש אסף כאיש תוכן בתוכניות טלוויזיה. בין עבודותיו: "דה וויס", "X-factor", "משברי גיל". ביולי 2017 יוצא לקולנוע סרטו החדש של דובר קוסאשווילי "זוג יונים", בו אסף משחק בתפקיד הראשי.

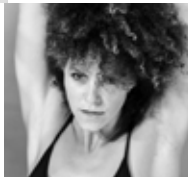
רני און

בוגרת "המסלול להכשרת רקדנים" בניהולם האמנותי של נעמי פרלוב ואופיר דגן. השתתפה במחזות הזמר "קברט", "סיפור הפרברים" של תיאטרון הקאמרי, בפרויקט של סוזן דלל עם היוצרים נדב צלנר וצביקה איזקיאס ובפרוייקטים עם היוצרים העצמאיים: נועה עטר, איילת כהן ואחרים.

רות אהרון

יוצרת עצמאית בתחום המחול והמוסיקה. בוגרת האקדמיה למוסיקה ומחול בירושלים. רקדה בלהקות מחול, פרויקטים והפקות מחול שונות ומגוונות בארץ ובעולם. משנת 2008 חברה בלהקת "מיומנה", במסגרת עבודתה עם הלהקה רוקדת, מנגנת ושרה בשישה מופעים שנים של הלהקה ברחבי העולם. בין תפקידיה בתיאטרון: בת. הקאמרי: "קברט", "דבר מצחיק". בת. חיפה: "סונג אנד דאנס". מעבירה סדנאות מחול, רפרטואר, קצב ותנועה.

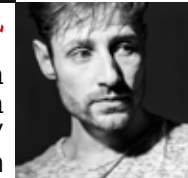
הראל ארטואיס

החל את דרכו בסטודיו "מחולה" תל אביב, משם המשיך לסדנה להכשרת רקדנים שבקיבוץ געתון. רקד בלהקת קולבן דאנס, שיתף פעולה עם להקת MJDC שבסן פרנסיסקו והשתתף בפרויקטים של תיאטרון מחול עם הכוריאוגרפים עדי פז, רייצ'ל ארדוס, אלה בן אהרון, אלון שטויר ואחרים.

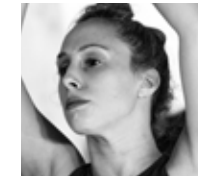
רוס אוזרלי

נולד ברידג'ווד, ניו-ג'רזי. למד מחול וכוריאוגרפיה באוניברסיטת פלורידה (UF). סיים את הכשרתו במחול במסלול להכשרת רקדנים ב"מרכז בכורי העתים". בארצות הברית הופיע עבור הכוריאוגרפים אן-ליב יאנג, מרק היים ושיחק בקבוצת התאטרון "פלורידה פליירס". בת. הבימה: "אוויתה". עבד עם הכוריאוגרפים ניב שיינפלד, אורן לאור וסער מגל.

דניאל פרידלנד

בוגר האקדמיה למחול "בומר". רקד בלהקת המחול הקיבוצית ולהקת "פרסקו". עבד עם כוראוגרפים רבים ביניהם, עידו תדמור, סאלי אן פרידלנד, אליס דור כהן ועוד. הופיע כרקדן במחזות הזמר: "כנר על הגג", "קברט", "קזבלן", "שיער" ו"סיפור הפרברים". מלמד בלט קלאסי ומודרני בבתי הספר למחול ברחבי הארץ.

אירון קיכאר

החלה את לימודי המחול בבית ספר לבלט של מרים קופמן. במהלך תקופה זו זכתה במקום הראשון בתחרות ע"ש מיה ארבטובה (מקום הראשון), בתחרויות ע"ש קרן שרת, בתחרות ע"ש ג'נט אורדמן (במקום השני). כמו כן, זכתה במלגה לקורס קיץ בזלצבורג בתוכנית "הפה דה דה". רקדה ב- "הפרויקט" בבית האופרה, בתאטרון מחול ירושלים, בלהקת המחול הקיבוצית הצעירה, בלהקת המחול "פרסקו" ועבדה עם הכוריאוגרף והרקדן מיכאל גטמן.

הראל קיי

ליד ירושלים. רקדן, יוצר, מורה למחול וזמר. בעל ניסיון עשיר על במות המחול המקצועי כרקדן מן המניין וכסולן. זכה במספר מלגות מטעם "קרן התרבות אמריקה-ישראל" עבור רקדן מצטיין ובפרס הראשון בתחרות "מיה ארבטובה" לבלט מודרני. בין היתר רקד ב"תיאטרון מחול ברק מרשל" בשני מופעים בני"ל, בלהקת בת דור, עידו תדמור, הקיבוצית, קבוצת מחול נועה דר, קבוצת מחול D.D.C סאלי אן פרידלנד, "Kolben Dance", רייצ'ל ארדוס. השתתף בפרויקטים של מרכז סוזן דלל והאופרה הישראלית. הראל היה אחד הפיינליסטים בתכנית הטלוויזיה "נולד לרקוד 3", השתתף במופע "One" של הזמרת ריטה, ב"סיפור הפרברים" של תיאטרון הקאמרי, "Song & Dance" של תיאטרון חיפה ועוד. יצר והפיק מספר עבודות שהופיעו במסגרות שונות וזכו לתשבחות, הקים את "Ka-Ya Group" ויצר כוריאוגרפיות לטקסים, לסרטוני פרסומת ולאירועי חברות. יצר וביצע שלושה סולואים במופע "Call of The Mountain" בפסטיבל "Sete Sois Sete Lucas", באיטליה. זכה לייצג את ישראל בפסטיבל סרטי המחול הגדול בסן פרנסיסקו.

אזר ריקאים

בוגרת תיכון האומנויות ע"ש תלמה יליון. בעלת תואר ראשון ותעודת הוראה מטעם האקדמיה הגבוהה למוסיקה ולמחול בירושלים. בוגרת המסלול להכשרת רקדנים של "ביכורי העתים". עבדה עם הכוריאוגרפים: ברק מרשל, סהר עזימי, רננה רז, אריאל כהן, אוסנת קנלר, סופיה קרנץ, נדב צלנר, אביחי חכם ועוד. השתתפה במחזות זמר "שיער" ו"סיפור הפרברים", בתיאטרון הקאמרי, בתכניות טלוויזיה ופרסומות. מלמדת בלט קלאסי במספר בתי ספר בארץ.

העין השלישית

THE THIRD EYE

KARNAK

WWW.THETHIRDEYE.CO.IL

THETHIRDEYEFASHION

העין השלישית - אופנה

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף - המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש - טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה
חיימוביץ רונת, לנדאו ליאורה, רביד נאווה
רוזנברג ריקי - גזברית כבוד
יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

אביון בריר ברוייה ודר' אברהם בריר
אדלר רונת וראובן
אהובי יגאל
אור תיאודור
אייל אורקה
אחיטוב אוריובסקי ארזה
אונגר יעל ורמי
איזקסון אירית
אילין שרה
אלאלוף שרה
אלאלוף אילנה וג'קי
אלחנני איטה
אלקון עידית
אלרוזי רונת
אקרשטיין סטפני וג'ורא
ארליך גל ומישל
ארליך מירה וג'ורא
ארבל עדנה
ארקין דוריס ומורי
בארינבוים צביקה ונטלי
בלומנטל נעמי
בנק לאומי
בנק הפועלים
בנק CBH
בהר יוסי ועירית

בר ריבה וצבי
ברק אהרון ואליקה
ברטפלד אסי
גברילי עדנה
עו"ד גולדנברג אורה
גור אלן
גיגר מיכה ושרה
גלר אתי ואהוד
גרגות נעמי ויוסי
דנקנר אורלי ונוחי
הורביץ דליה
הראל אביקם ואורה
המבורגר יאיר ואילנה
וילנר חגית
זמיר רינה ויצחק
זרניצקי אורה ויוסי
זיידנברג אמנון
חיימוביץ רונת
חכמי קנפור ניצה
חכמי יוסף דוד
חנן אריה ופטיה
טייק עירונה
טייק יהודית ודר' הנרי
טלר גדעון
ים שחור נעמי ומנחם

ירון צילה
כהן אלי ואיילה
כהן פיני ופנינית
כהן עדה
כרמל שוש
ליאון אמנון ומלכה
לבנטל חיה
ליבאי דוד
לנדאו ליאורה ואלי
לנדסברג דיתי ואלכס
לסט רותי וגבי
מטלון מוריאל וענת
מושקט דורית ויורם
מימון מרים
מיכאלי סילבי
מיתר עפרה ואלי אפשטיין
מלמד דליה
מנדלוביץ ניר
נתנאל ענני ועוזי
נאור גל
סגול טובה וסמי
סטיבה אורה ואיתן
סדן שמחה
עופר רותי
פדני ענת ובנימין

פדרמן ליאורה ומיכאל
פישמן טובה ואליעזר
פלדמן איה וזאב
פרופר אתי וגד
קונקל שלומית
קונדה אפרים וציפי
קוריב נילי
רב חן רפי
רב-הון יעל
רביד נאווה ואברהם
רביץ אורלי
רהב רני והילה
רובין ציפי ופנחס
רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר
רוזנברג ריקי
ריס איטה
רפפורט עירית
שוסטר דליה
שטראוס בן דרור רעיה
שליסל ציפי
שפיגלר רותי
שקד שושנה וישעיהו
שקד חיה
רות לבהר שרון

רפרטואר הבימה

פרידה
צירה לתיאטרון מחול
בימוי: אביחי חכם

1984
מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

שלוש אחיות
מאת צ'כוב
עיבוד ובימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

תמונתו של דוריאן גריי
עפ"י אוסקר ויילד
עיבוד ובימוי יחזקאל לזרוב

LOVE LOVE LOVE
מאת מייק ברטלט
בימוי: משה קפטן

סיפור אהבה בשלושה פרקים
מאת הארווי פייסטון
בימוי: נתן דטנר

ורסאצ'ה שם זמני
מאת מיכל אהרוני
בימוי: אלון טיראן

בעלה של אשתי
מאת מירו גאברן
בימוי: רועי שגב

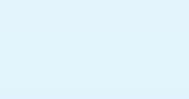
אין סוף
מאת ניק פיין
בימוי: מירי לזר

הצמה של אבא
מאת אמנון לוי ורמי דנון
בימוי: רוני פינקוביץ'

לנד בברלין
עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
מאת שחר פנקס
בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט
עפ"י ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

קורילונס
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

שיקספיר מאוהב
מאת מארק נורמן ותום סטופרד
עיבוד לבמה: לי הול
בימוי: משה קפטן

פילומנה
מאת אדוארדו פיליפו
בימוי: רוני פינקוביץ'

ההצלחות הממשיות

עלובי החיים
מחזמר מאת אלן בובלי
וקלוד-מישל שנברג
תרגום: אהוד מנור | בימוי: משה קפטן

אשה בורחת מבשורה
עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובימויו

פליישר
מאת יגאל אבן אור
בימוי: משה קפטן

מה עושים עם ג'ני?
מאת ד.ר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

המלט
מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: מאור זגורי

משפחה עליזה
מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

הבן הטוב
מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

פתאום הגיע סתיו
מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו
מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי
מאת יצחק בנן
בימוי: צדי צרפתי

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש
סגן יו"ר: בן עמי עינב
אסתי אפלבוים פולני, אמנון דיק, יוסי שחק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מ"מ מנהל אמנותי:** משה קפטן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק
מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן
מנהלת מחלקה אמנותית ומלקחת: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, שולמית אדר, אלינור אהרון, נירית אהרוני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה און, תמר אלנאי, דורון אורן, אושרת אינגדשט, גורג' אסכנדר, אניטל אלבחר, נדיר אלדד, נצר אלוני, שיפי אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, רונית אפל, ליאת אקטע, דפנה ארמוני, זוהר בדש, עמוס בארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, שמיל בן-ארי, אפרת בן-צור, אורי בבאי, עידו ברטל, אלדר ברטמן, שרידי גבארין, דוית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, לימור גולדשטיין, רבקה גור, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, תום גרציאני, מורדי גרשון, נמרוד דגן, אמיר דדון, יבגניה זודינה, יאב זונט, נתן דטנר, רוני דלמי, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הררי, אמנון ענת חדיד, סיגי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, הגר טישמן, דנה ידלין, בן יוסיפוביץ, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, תימור כהן, לילך כספי, יחזקאל לזרוב, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, חנה לסלאלו, קובי מאור, תות מולאר, הראל מורד, שירי מיימון, רינת מטטוב, רוי מילר, מיירי מסיקה, ניל משען, ראדה מן סולמן, הראל סקעת, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, דוריס נמני, דניאל סגב, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, נורמן עיסא, דורון עמית, רוברט פולק, רוני פורת-שוכל, מיי פיינגולד, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פני קדרון, אבי קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, גלעד קלטר, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליי, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רגב, אורנה רוטברג, שחר רוז, דב רייזר, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, מיכל שפירא, תומר שרון, נלי תגר

מנהל הבימה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חנן
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמיואל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכזיה: טלי דובינסקי, רחית כהן, יעלה סגל
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
מעייין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, מיכל רוזנפלד, אבי גרשון, שרית אדלשטיין, מרתה צרמיסוב, אביבית סימן טוב, יוליה פריצב

עוזרת חשב:

נגה כהן

אחראית מחלקת כספים:

אורית מושקוביץ

מח' כספים:

יפה אסרף, תקוה גחפי, שרית סגס, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות: אתונה קיפניס
עוזרת למנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים:
מנהל: איתן אדר, ירדן רבינוביץ-יצחק
מנהלת מחלקת חינוכית: שיר סיני
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:
תמר אולמן, ג'ו קראוור, גלי מלמד, מאיה רוזנברג
מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:
אילן וולשטיין

מנהלת משמרת:

שני לוי

קופאים:

שי בכר, שירלי כהן, רותם בנן, רונית פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אשרית טרבליס, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלטר, דקלה פרבר, דבורי ריס, גוני שוהם, קרן שפט, מור אמסלם, יותם קאלו ליבנה, יותם אורן, לינה שניר, טל יגור, חמוטל פוסקולנסקי שחורי

להצגה "פרידה"

מנהל במה: נועם וייסמן | סגן מנהל במה: גל כהן-פררה
תפעול תאורה: יוסי רווח | תפעול סאונד: אהוד רוסנו/עידן ששוני
תפעול תלבושות ואביזרים: בר בן-אהרון/עפרה אדרי, רחלי בן-שמעון, אינה אבוגסטיביריס
תפעול פאות: עינב ויינשטיין, בר שקד

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266777, קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.co.il

מודעות: מולים שיווק - 03-5161187 | הבימה, המערכת והמ"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנוןן, האחראיות על המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

אחזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

Nimrod 052-4900620

צוות אחזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז
באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:
1-800-33-33-70

אחזת פולג, קיבוץ תל יצחק

אחזת רובינשטיין
רשת חידור המסגרת הפרטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il